

ZARMOUCENI HŘÍCHEM

TOM CAMPBELL

(Srpen 2012)

Otče, děkujeme Ti dnes za Tvé veliké milosrdenství a mírnost. Pane, děkujeme Ti, že mluvíš k našim srdcím právě tohoto dne a tuto hodinu. Nejen, že nám ukazuješ své království, Ty propátráváš naši duši a srdce. Žádáme Tě, Pane, prozkoumej nás, zkus naše srdce, je-li v nás jaká převrácenost. Uvědomujeme si, že nás přivádíš do času a období, do dimenze, v níž jsme nikdy dříve nechodili. Přivádíš nás na místo, které bychom nazvali vysokým, vyšší dimenzí, vyšší rovinou, kde Ty sám přebýváš. Z toho důvodu potřebujeme, Bože, Tvé vedení, potřebujeme Tvé směřování. Ukaž nám cestu, Pane. Vyjasni nám, co je Tvou dobrou a dokonalou vůlí. Neboť bez Tebe nemůžeme činit nic. Bez Tvého vedení, bez Tvého nasměrování i bez Tvé nápravy odcházíme od Tvé slávy.

Prosíme Tě, Pane, ved' nás nyní v Písmech. Dej nám vidoucí oči a uši, které slyší, a nad to nade všechno rozumějící srdce. Pomoz nám, Otče, porozumět, co konáš v našem srdci, co toužíš konat skrze nás, použít si nás jako svůj lid, jednotné Tělo, které přinese pokoj a vysvobození veškerému lidstvu. Proto je zodpovědnost na nás vložená Tvým slovem tak veliká. Díky této zodpovědnosti, Tatínku, rozpoznáváme každý den více a více, jak moc potřebujeme Tvou sílu, lásku a vhled, Tvou vizi. Dej nám ji dnes jasně pochopit, Pane. Prosíme Tě o to v požehnaném jménu Ježíš. Amen a amen.

Začneme číst z knihy Job, z 42. kapitoly od 4. verše. Čtu z překladu Amplified bible: „(obrazně říkám Tobě, co Tys ve skutečnosti řekl mě): Vyslyš mě, naléhavě Tě prosím, a budu mluvit; budu se Tě dotazovat, a Ty mě poučíš. Jen jsem se o Tobě doslechl svýma ušima, nyní Tě však mé (duchovní) oči vidí. Proto nyní s nechutí polykám (svá slova) a hnusím se sám sobě a činím pokání v prachu a popeli.“ (Job 42:4–6)

Jednou z biblických knih, které jsou často čteny a citovány, je kniha Job. Vypráví o tomto muži, ale nejen o něm. Vypráví zejména o jeho srdci a o různých věcech, kterými v životě prochází. Byl mocným a bohatým člověkem, velmi ctěným, milovaným svou rodinou, přáteli, a dokonce i služebníky, kteří čekávali na jeho rozkazy. Všechny tyto věci mu byly v jediném okamžiku vzaty. Nerozuměl tomu, pátral proč, přesto nikdy Boha bláznivě neobvinil.

Setkáváme se s ním na tomto místě, v poslední kapitole, poté, co toho tolik v životě ztratil; po ztrátě přátel, rodiny, všeho dobytka, krav, domova..., vše bylo odváto větrem. Znovu začíná hledat Boha, jako už tolikrát. Tentokrát, ve 42. kapitole, ale otázky, které měl tolikrát na srdci, byly zodpovězeny.

Milování, věřím, že Bůh má odpověď na všechny naše otázky, na všechny naše problémy, na naše zmatení a nepřesné směřování. Přesně to se stalo Jobovi. Došel na konec svých sil. To je místo, kam nás Bůh vede, tam, kde končí Adam, naše tělo. Zjevuje nám tím tajné pohnutky a myšlenky našeho srdce. Není to příjemné. Není to něco, nad čím se vždy dokážeme radovat, ale je to nezbytné, protože povolání, které máme, je vysoké. Nepovolal nás jen k tomu, abychom obsadili a zaplnili prostor. Povolal nás, abychom byli příkladem, svědectvím Boží lásky a Jeho moci. K tomu dochází Job, když říká v pátém verši: *„Jen jsem se o Tobě doslechl svýma ušima, nyní Tě však mé (duchovní) oči vidí.“* (Amplified Bible) Nyní jsou oči mého porozumění otevřené a vidím sám sebe, tak jak jsem se nikdy neviděl.

Job vidí zjevení Božího království, zjevení Boží slávy a moci, a díky tomu vidí sebe. Má zjevení sebe sama, začíná vidět hluboká zákoutí svého srdce. To, co vidí, není vůbec příjemné. Není to něco, nad čím máme vždy chuť jásat. V šestém verši: *„Proto nyní s nechutí polykám (svá slova) a hnusím se sám sobě a činím pokání v prachu a popeli.“* Všechny tyto události probíhaly v Jobově životě po mnoho měsíců a let. Nevím, jak dlouho procházel údobím trestání, pročišťování a proměny, bylo to však dlouhé období. Myslím, že mnozí z nás v nějaké míře takové období zakusili, já tedy ano. Několikrát v životě jsem se dostal do tohoto bodu, nedávno zase.

Říkal jsem: „Bože, kde je vysvobození? Kde je ta změna, po které tak upřímně volám a toužím? Musím pořád procházet ohněm soužení?

Musím zase snášet bičování, kárání a pročišťování? Pane, pořád se to opakuje, nikdy mě to neopouští. Není to něco, co mě trápí celou noc a s ránem to mizí.“ V Žalmu 30:6 je napsáno: „... z večera potrvá pláč, ale z jitra navrátí se prospěvování.“ „Někdy dáš, Pane, lhůtu na oddech, obživení, přestávku, ale pořád to zůstává. Pořád to tam je.“ Proto Job musel dojít na místo, kde viděl sám sebe, tak jako jej vidí Bůh.

Nevidíme se tak, jak nás vidí Bůh, a to je problém. Dívá se do srdce. Soudí srdce, nesoudí nás podle vzhledu. Víte, přirozeně se snažíme vypadat přijatelně. Umýváme své tělo, dáváme se do pořádku. Češeme si vlasy, dbáme na dobrý vzhled. Bůh se ale dívá k srdci. Prohlédne skořáčku našeho já. Prozkoumává srdce. Žalm 139:23–24: „Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popatř, chodím-liť já cestou odpornou tobě, a ved' mne cestou věčnou.“

Je rozdíl mezi
činěním pokání
a pokáním
zrozeným ze
zármutku.

Žalmista došel ve svém životě na místo, kde si uvědomil, že není dostatečné, když své srdce zkoumá sám. Milovaní, říká se to těžko, a také se to těžko zakouší – prozkoumat vlastní srdce nestačí. Při prohlédnutí do vlastního srdce mnohdy těsně mjíme velmi dobře skryté věci, přikryté duchovním fíkovým listím.

Jen Bůh naše srdce zná. Kousek po kousku nám bude zjevovat, co v něm je, abychom mohli činit pokání, a On to odstraní. Funguje to zcela jiným způsobem, než bychom si zvolili sami. Zjevuje nám to, oč Ho požádáme. A když nám to zjeví, očekává, že zareagujeme. A správnou reakcí je pokání.

Co říká Boží slovo o pokání? Druhá Korintským 7:10: „*Nebo zármutek, kterýž jest podle Boha, ten pokání k spasení působí...*“ Jinými slovy, je rozdíl mezi činěním pokání a pokáním zrozeným ze zármutku. Slovo zármutek dle slovníku znamená: mít či vyjádřit zarmoucení, smutek či duševní trýzeň či utrpení, bolestnou ztrátu a žalost. Tudíž je to něco mnohem hlubšího než jen slova.

Jsme lidem mnoha řečí. Umíme něco říkat, a mínit něco jiného. Můžeme říkat věci, které vůbec nepocházejí ze srdce, a někdy zase ano, protože „... z hojnosti srdce ústa mluví...“ (Mt 12:34). Je možné, že se

hluboko v něm nacházejí věci, o nichž nemáme ani tušení. Tyto věci si uvědomíme až tehdy, když se projeví a vyplavou na povrch. Srdce je nesmírně žádostivé. Možná jsme žárliví. Snad jsme zatrpklí vůči bratru či sestře kvůli věcem, které nám udělali nebo řekli. Je to v nás tak dobře ukryté, tak hluboko, že to může zjevit jen Bůh. On nám to ukazuje, abychom nyní mohli reagovat správně.

Můžeme říct: „No dobrá, díky, Pane.“ Nebo: „Mrzí mě to.“ Jakmile tomu však porozumíme jako Job, pak dojdeme k pokání.

Nyní bych chtěl číst Žalm 51. Pokud si někdy chcete hluboce uvědomit a pochopit, jaké je naše srdce, pak čtěte Žalm 51.

„Přednímu z kantorů, žalm Davidův, když k němu přišel Nátan prorok, po jeho vjití k Betsabé. Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlad' přestoupení má. Dokonale obmej mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očist' mne.“ (Ž 51:1–4)

David hřešil. A ne jednou. Několikrát jednal způsobem, který byl hříchem. Usvědčení Ducha svatého bylo tak hluboké kvůli hloubce hříchu, který spáchal. Začal si tak uvědomovat, že jsou v jeho srdci věci ukryté možná už dlouhou dobu.

Víte, vina je hrozná věc. Každý z nás to někdy ve svém životě zakusí. Pocit viny pro to, co jsi měl udělat, a neudělal jsi. Nebo vina, protože jsi něco udělal, a neměl jsi. David si to uvědomuje. Dochází uvědomění. Velmi jasně si uvědomuje, že zhřešil proti Bohu. Vždyť pro hloubku svého hříchu nejen žádá Boha o milosrdenství, ale také vyznává: *„Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlad' přestoupení má.“ (Ž 51:3)*

Pro hloubku svého hříchu žádá Boha o hloubku Boží lásky, množství slitování a milosrdenství. Uvědomuje si, že je třeba více než slov: „Je mi to líto, Pane, zhřešil jsem proti Tobě.“ Uvědomuje si, že je to něco hlubšího. Potřebuje víc, než jen slyšet Pána říct: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“ Potřebuje mít ujištění a umět z hloubi srdce vyznat: „Bože, odpustil jsi mi. Už nás to nebude nikdy rozdělovat. K mému dobru to bude navěky ode mne odňato. Úplně to, Pane, vykořeň!“ O tomhle mluví David: „Vykořeň to. Je to mé srdce, tam je kořen toho problému. Odstraň ten hřích, který jsem spáchal. Je ve mně, odstraň ho, Pane. Pak bude mé srdce schopné přijmout, Bože, Tvou věrnou lásku, Tvé hojné

milosrdenství a slitování, které zahladí má přestoupení. Bože, hlubina těchto věcí je tak hluboká. Potřebuji Tvou lásku. Potřebuji Tvé slitování, Tvé milosrdenství.“

Pak ve 4. verši: „*Dokonale obmej mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očist' mne.*“

Halelujah. Jak už jsem řekl, David si uvědomil hloubku svého hříchu. Uvědomil si, že nešlo jen o skutek, který spáchal, že šlo o jeho přirozenost. „Bože, nyní potřebuji víc Tebe, nejen slyšet: Je ti odpuštěno. Umyj mě celého, plně a opakovaně.“ Uvědomí si, že to bude chtít víc než jen: „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.“

Bůh zkoumá naše
nejhlubší nitro.
Bud'me za to
vděční.

Proč? Protože vidí kořen!

Milování, proč když je možné vidět kořen problémů, proč nejsme požehnaní a moc a sláva Boží i Božího ducha nepracuje skrze nás mnohem větší mocí!?

Písmo říká: „*Prohlédajíce, aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky, skrze nějž by poškrvnění byli mnozí.*“ (Žd 12:15) Je tam kořen. Také je řečeno: „*A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena.*“ (Luk 3:9) Dostaňme se ke kořeni problému, ne na povrch. Mnohokrát přicházíme k Pánu a jednáme s věcmi povrchně: „Bože, odpusť mi, je mi líto, že jsem řekl špatnou věc, špatně jsem přemýšlel. Udělal jsem to špatně.“ David pohlédl do nitra, Bůh mu ho odhalil. Bůh jej musí otevřít a ukázat nám. Jinak ho nikdy nespatriíme. Stále se snažíme skrývat jako Adam a Eva. Skryli se v zahradě. Snažíme se o nemožné – skrýt se před Bohem. Pro Boha jsme velmi průhlední.

„Umyj mne, očist' mě mnohonásobně a dokonale. Bože, učiň ve mně dokonalé dílo. Nechci tím zase procházet za šest měsíců. Udělej úplné dílo, pracuj ve mně, Pane, očisti mě úplně a dokonale.“

„*Nebo já znám přestoupení svá, a hřích můj přede mnou jest ustavičně.*“ (Ž 51:5)

Uvědomil si a pocítil svá přestoupení. Víte, každý se rodí se svědomím, ať dobrým, či špatným, ať spasený, či nespasený. Je to něco, od

čeho nemůžeme utéct. Někdy na tuto část naší osobnosti útočí ďábel. Přináší nám to mnoho sebeobviňování, spoustu odsouzení. Bůh neodsuzuje. Duch svatý neodsuzuje, ale usvědčuje, a v tom je rozdíl. Usvědčení znamená, že to získá naší pozornost, a Bůh očekává, že budeme činit pokání, že s tím něco uděláme. Je si vědom, že „hřích je ustavičně přede mnou“. Přemýšlím o našem drahém bratru Pavlovi. Pamatoval na mnoho, mnoho životů, které poslal na smrt.

Řeknete: „Vždyť je nezabil, bratře Campbelle.“

To netvrdím. Víte, někdy jsme vinni, pokud máme podíl na tom, že jde někdo na smrt. Někdy můžeme zabít bratra slovem. Myslíte, že ne? Ó ano. Někdy lidem přinášíme smrt místo života. Pavel si to uvědomoval celý život. Měl důvod říct: „*Bídny já člověk!*“ (Řím 7:24) Nebo: „Jsem největší z hříšníků.“ (1Tim 1:15) Pamatoval si to. Stále to měl před očima jako David, když vyznal: „Můj hřích je stále přede mnou.“ Neznamená to, že nebyl odpuštěn. Byl odpuštěn. Nyní je čas, aby byl zapomenut, ale to může udělat jen Bůh. My toho nejsme schopni. Nemá smysl se o to pokoušet. Můžeme si hrát na „předstíranou“, předstírat, že je to pryč a všechno je fajn. Předstírat, že můžu jít vesele svou cestou. Avšak, milování, tak to nefunguje. Bůh zkoumá naše nejhlubší nitro. Buďme za to vděční. Víte, Bůh vezme něco, co je špatné nebo ne tak dobré, a obrátí to na dobro. Zdálo se nám to zlé, a On to obrátil na dobré.

Nevím, jestli se vám někdy stalo, že jste šli například obchodním centrem nebo jste přišli do nějaké firmy a tamní obchodník s vámi jednal hrubě. Snažili jste se zjistit, kolik co stojí, nebo nějaké podrobnosti k výrobku, který vás zajímá, a obchodník s vámi jednal velmi hrubě. Zanechá to ve vás pocit: No tak tady už mě neuvidí! S tímhle obchodníkem jsem skončil.

Ale čím víc o tom přemýšlíte, tím víc se zabýváte svou reakcí.

Reagovali byste: „Pane, modlím se za tohoto muže, který tě nezná. Naplň jej svou přetékaající milostí. Buď k němu štědrý, Pane. Odpusť mu, vždyť neví, co dělá.“

Nebo naopak: Hmm, k tomu člověku už se nepřiblížím. Není mi příjemný.”

Utvořili jsme si názor. A buďme opatrní, všichni si potřebujeme dát pozor na své názory. Bylo to k mému dobru, či ke zlu? Vyneslo to

napovrch něco, co bylo ve mně, a já o tom neměl tušení? Pak to je dobře. V tom případě za to poděkujeme Bohu.

„Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil, abys spravedlivý zůstal v řečech svých, a bez úhony v soudech svých.“ (Ž 51:6)

Budme opatrní,
všichni si
potřebujeme dát
pozor na své
názory.

Jinak řečeno, Bože, pokud mě napravuješ, jsi plně v právu. Máte někdy pocit, že trest či náprava je tvrdší než samotný zločin? Nikdy tak nepřemýšlejte, protože Bůh činí všechny věci dobře. Ne plně rozumíme tomu, co je to trestání. Rozumíme tomu, co znamená být napravován? To se děje dětem. Děti jsou napravovány. Když jsme vy a já znovuzrození, jsme dětmi, miminky. Když rosteme, Boží náprava se stává přísnější a striktnější. A víte co?

Když dorosteme v syny, jsme sužováni. Nemyslím, že se nám tohle slůvko líbí. Já ho rád nemám. Soužení je přesně to, co provedli Ježíši. Sužovali Jej. Neudělal nic špatně, a přesto měl soužení. Proč? Copak Boží slovo neříká, že *„...z toho však, což strpěl, naučil se poslušenství“* (Žd 5:8)? Myslím, že někdy trpíme. Ať už trpíme spravedlivě, či nespravedlivě, je to jen utrpení. Ale něco to působí! Co působí soužení? Něco v nás tvoří. Zkušenost a naději. Tvoří v nás něco dobrého. Soužení není zlá, ale dobrá věc. Jen se nechovejme v podobné situaci vůči Bohu bláznivě. Job to neudělal. Manželka mu řekla: *„Zlořeč Bohu a umři.“* (Job 2:9) Ne, to by neudělal. Místo toho řekl: *„Bůh žehná a my Mu dobrořečíme a chválíme Jeji uctíváme a důvěřujeme Mu. Když nás pak kárá a trestá, neměli bychom Mu také děkovat a těšit se v NĚm?“* (Job 2:10)

Žalm 51:7: *„Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v hříchu počala mne matka má.“*

David si právě začíná uvědomovat, že se jedná o jeho přirozenost. Je to jeho povaha. Věřím, že si David svůj hřích pamatoval. Nešlo ale jen o spáchaný čin. Víte co, svatí? Pokání neznamená jen odvrácení od toho, co jsme udělali, ale odvrácení od toho, čím jsme. Nejsme hříšníky, protože hřešíme. Hřešíme, protože jsme hříšníky.

A v tom je veliký rozdíl. Jakmile si to uvědomíte, pokání už nadále není jen odvrácení od zlého činu, ale od toho, kým jsem. Činím pokání z toho, kým jsem. Jen se podívejte na Jákoba. Jákob byl červ (Iz 41:14). „Jsem nečistý,“ řekl prorok Izaiáš (Iz 6:5). Proč? Jak k tomu došel? Zahlédl Boží spravedlnost a svatost.

Co působí soužení?
Něco v nás tvoří.
Zkušenost a naději.

V Izaiáši 6:1 se říká: „*Léta, kteréhož umřel král Uziáš, viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdviženém, a podolek jeho naplňoval chrám.*“ A Izaiášova reakce: „*Běda mně, jižť zahynu... jsem člověk pošvrněné rty maje...*“ (verš 5) Nejen lid má poskvrněné rty, já mám poskvrněné rty! Jsem nečistý a žiji uprostřed nečistého lidu. Bože, udělej s tím něco! Co Bůh udělal?

Povolal anděla a ten vzal žhavý uhlík. Víte, co je to žhavý uhel? Dnes už je tolik nepoužíváme. Dříve, když jste zatápěli v krbu, vzali jste pár žhavých uhlíků, smíchali je s uhlím, a tak zapálili. Někdy se používaly ohořelé oharky k obracení špalků v žárovišti. Zde vzali svaté uhlíky ze svatého ohně, to pak byl oheň! Uhlíky byly žhavé, hořely ohněm, přitiskli mu je na rty. Kéž Pán očistí naše rty. Naše rty i jazyk nás dostávají do mnoha potíží. Kdo to může dosvědčit lépe než bratr Campbell? Jakub říká: „*Ale jazyka žádný z lidí skrotiti nemůže...*“ (Jak 3:8) Ano, můžete se procvičovat v nemluvení zlým způsobem. Můžete se snažit nemluvit vůbec, ale to neřeší problém. Je řečeno: „*Žádný člověk nezkrátí svůj jazyk.*“ Ten musí zkrotit Bůh. Jak bývá zkrocen? Je kapitánem lodi. My jsme tou lodí. Určuje, kam se obrátí kormidlo a jakým směrem povede loď. Loď vyrazí vpřed, když je třeba, obrací, když je třeba, zastavuje.

Takto si uvědomujeme, že „jsme hříšní“. Nejdříve je třeba jednat s kořenem hříchu, a to zabere víc času. Boží slovo nám říká: „*Nikoli, pravímť vám. Nýbrž nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete.*“ (Luk 13:3) Nedojde-li k pravému pokání, má to své důsledky. Existuje zahynutí a Bůh nechce, „*aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili*“. (2Pt 3:9) Aby se každý z nás mohl těšit a obdržet a mít věčný život. Halelujah.

„*Aj, ty libuješ pravdu u vnitřnostech, nadto skrytou moudrost zjevil jsi mi.*“ (Ž 51:8)

Problém je mé srdce. Není to moje hlava či chůze ani mé ruce. Je to mé srdce. Srdce mnou vládne. „Dej mi porozumění a moudrost. Dej, ať znám (znát, to znamená poznání). Bože, dej mi pochopit, že mé srdce je ohavně převrácené.“

Verš 9: „*Vyčist' mne yzopem, a očištěn budu, umej mne, a nad sních bělejší budu.*“

Zde mluví o pročišťování. Nejdříve o omývání a opakovaně pak v devátém verši: „umyj mě!“ Nyní mluví o vyčištění yzopem. Yzop byl ponořen do krve a tou krví pomazali dveře a nadpraží domu Izraelců v Egyptě. Od té doby byl mnohokrát použit při obřadech. Vyskytoval se však hojně okolo domů, vyrůstal až nahoru. Dosahoval vzhůru a nyní dosahuje až do naší mysli. Dostane se do naší mysli a k našemu srdci. Tam jsou ty naše dveře, dveře našeho srdce jsou očištěny. „*Vyčist' mne yzopem.*“ David žádal o naprosté a úplné obmytí.

„*Dej mi slyšeti radost a potěšení, tak ať zpléší kosti mé, kteréž jsi potřel.*“ (Ž 51:10)

Ó svatí, tam je radost! Ano, je! Radost je součástí Božího království. Víte, co je skutečná radost? Radost je vědomí Božího vysvobození, když nám Pán zjevuje naše srdce (které je převrácené) a pracuje v nás k tomu vysvobození. Milování, to je skutečné vysvobození. „...*kdež jest ten Duch Páně, tu i svoboda!*“ (2Kor 3:17)

Duch Páně přichází do nejhlubších zákoutí našich srdcí, vysvobozuje nás, pročišťuje, obmývá a vytrhává vše i s kořeny. Nastal čas radování. Halelujah. Je to veliká radost, která přináší sílu. „...*radost Hospodinova budiž síla vaše.*“ (Neh 8:10) Přál bych si u toho ještě chvíli zůstat, ale pojďme dál.

„*Dej mi slyšeti radost a potěšení, tak ať zpléší kosti mé, kteréž jsi potřel.*“ (Ž 51:10)

Uzdrav kosti, které jsi polámal.

„*Odvrát' tvář svou přísnou od hříšností mých, a vymaž všechny nepravosti mé.*“ (Verš 11)

Když se zbavíme kořene, zmizí i pocit viny. To je dobře. Máš z něčeho pocitu viny? Cítíš se vinen, protože jsi řekl něco, co jsi neměl říct? Cítíš se vinen, protože jsi neřekl něco, co ti přikázal Pán říct? Cítíš se vinen, protože jsi mohl pomoci bratru nebo sestře, a nepomohl jsi, když

tvou pomoc potřebovali? Jsi vinen, protože ti Pán říká, abys obdaroval bratra či sestru, a tys to neudělal? Jsi vinen, protože ses dostatečně nemodlil za bratra či sestru, svou rodinu či vůdce své země? Myslím si, že dvanáctý verš je jediný, o který se můžeme opřít. Dokonce máme o něm jednu či dvě písně.

Žalm 51:12: „*Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov uvnitřnostech mých.*“ Ducha přímého obnov – Amplified (tzv. Zesílená) bible překládá „*přímého, zachovávajícího a pevného ducha obnov*“. David tak neprosí jen o čisté srdce, ale i pravého ducha. Když očistíme svá srdce a svou přirozenost, Bůh vytrhne hřích, pak bude i náš duch upevněn. Halelujah. David se bál zavržení. Verš 13: „*Nezamítej mne od tváři své, a Ducha svatého svého neodjímej ode mne.*“

Nesmíme nikdy,
nikdy žít pocity.
Musíme žít Božím
slovem.

Jaký je to hrozný, opravdu hrozný pocit, a občas tím také procházíme. Bůh nás provádí takovým časem pro určitý záměr. Časem, kdy neprožíváme Jeho přítomnost a nevidíme Jeho tvář. Okamžitě na to reagujeme: „Bože, Bože, kde jsi? Přijď ke mně, Bože, tak jako jsi vždy chodíval. Bože, kde jsou ty vzácné chvíle souznění a obecenství, kdy naše hlasy zvonily smíchem? Kde jsi, Bože?“

Je to jako se zamilovanou dívkou z Písně Šalamounovy. „*Otevřelat' jsem byla milému svému, ale milý můj již byl ušel.*“ (Pís 5:6)

Zmocnilo se jí zoufalství, moderním jazykem bychom řekli, že propadla panice. Vstala z postele, oblékla se a vyběhla na ulici. Ptala se strážných: „Viděli jste mého milého? Kde je? Kde je?“ Ve skutečnosti ji neopustil, jen se na čas vzdálil. „*Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.*“ (Žd 13:5) Toto je Boží slovo. Bůh dovolí, aby Jeho přítomnost na čas odstoupila, je však stále s námi. Ale ten pocit... Nesmíme nikdy, nikdy žít pocity. Musíme žít Božím slovem. Slovo Boží není někdy následováno pocity. Je čas jen vyznat: „Bože, vím, že jsi tady, ať už Tě cítím, nebo ne. Ví, že jsi se mnou, ať Tě vidím, nebo nevidím. Řekl jsi mi ve svém Slově, že mě nikdy neopustíš ani nezavrhneš.“

David je nadšený, ano, je. Uvědomil si, že tu byla možnost být zavržen. Copak Pavel neřekl v 1. Korintským 9:27: „...*abych snad jiným*

*káže, sám nebyl nešlechtný (v KJV zavržen)“? Pokud nebudeme naslouchat Božímu hlasu a nebudeme reagovat na Jeho stálé zkoumání a jednání ducha Božího, existuje možnost, že se s námi nebude Duch svatý trvale přetahovat. Vím, že je hrozné jen takovou variantu zmínit. Ale může k tomu dojít. Někde nějak překročíme hranici... Proto David říká Bohu: „*Nezamítej mne od tváři své, a Ducha svatého svého neodjímej ode mne.*“ (Ž 51:13)*

Verš 14: „*Navrať mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrď mne.*“ To, oč zde David žádá Boha, celý čtrnáctý verš, mám ve své Bibli označeno a zakroužkováno, protože zde je klíč.

Všechny verše jsou dobré, všechny. Každé slovo je nám dáno vdechnutím Ducha svatého. Ale víte, pro mne, nevím jak pro vás, pro mne je čtrnáctý verš tečkou a vyvrcholením předchozích. Pokud Bohu dovolím, aby mne úplně omyl, opakovaně mě čistil, vytrhl z mého srdce každý kořen hořkosti, vzdoru, žárlivosti, chamtivosti..., ať už je to cokoli, nejen odpustil, ale vykořenil, pak jsem kandidátem. Milovaní bratří, mluvím sám k sobě, nesnažím se poukázat na nikoho z vás, nemám nikoho na mysli. Přemýšlím o sobě a sdílím s vámi věci, které ke mně Bůh mluví.

Verš 15: „*I budu vyučovati přestupníky cestám tvým, aby hříšníci k tobě se obraceli.*“ Halelujah. Všichni. Alespoň nevím o jediném z nás, ke komu dolehne dnes můj hlas, kdo by neměl touhu v srdci někomu svědčit, povzbudit a přivést někoho ke Kristu.

Je to naší touhou. A nejen naší, je to touha Ducha svatého. Ale víte co? O tom to celé je. Zde je postup, jak se stát efektivním svědkem. Samozřejmě také musíme být vedeni Duchem svatým. Musíme se nechat vést Duchem, kamkoliv nás chce vést na každý den. Nejen na zahraniční misii, ale i zde, doma, v každodenním životě a chůzi s Bohem. „Bože, veď mě dnes k nějakému hříšníkovi. Veď mě k někomu, s kým bych mohl mluvit a vyprávět o tvém nádherném království. Říci mu o Tvé radosti, Tvém pokoji, Tvé milosti a Tvé lásce, Bože!“ Nyní jsem na to připraven, nemám v srdci žádný skrytý motiv.

Víte, svatí, nemám čas to popsat. Potřebujeme prozkoumat svou motivaci ve věcech, které děláme, posoudit to. Copak není napsáno, že „*duchovní (člověk) rozsuzuje všechno, sám pak od žádného nebývá souzen*“ (1Kor 2:15)? Ano, co se týče motivů našich srdcí, ty dokáže

opravdu posoudit jen Bůh. Na nás je činit pokání – tj. reagovat, ale jen na Bohu je pročištění a tříbení. Dejme si ale vždy pozor, aby motivace, se kterou věci děláme, nebyla špatná. Například je správné mít srdce pro ztracené, umírající, nemocné či soužené, je ale otázka, co je motivací!

Musím se tu zmínit o bratru Campellovi. Pamatuji se, jak jsem jel na jednu z prvních konferencí po smrti bratra duCilla. Byla to každoroční konference v období díkůvzdání v Nebrasce. Když jsem tam dorazil, víte, lidé měli takovou radost, že mě vidí. Objímali mě, líbali mě a mně to dodávalo takový vnitřní hřejivý pocit. Skutečně jsem si to svým způsobem užíval. Ó ano. Nikdy nezapomenu na chvíle po shromáždění. I na cestu domů. Pán mi tehdy řekl: „Nechci, aby ses takhle choval.“ Řekl jsem: „Co máš na mysli, Pane?“ „Nechci, abys přijímal takové pocty či slávu či chválu.“ Řekl mi: „Neunesl bys to.“ Pomyslel jsem si: „Zas jsem jediný člověk na světě, který by to neunesl.“

Ne, ne, buďme opatrní. Dejme si pozor na motivaci svých srdcí a na vše, co děláme. Ať už se za někoho modlíme, kážeme nespaseným nebo jim svědčíme. Nebo jdeme někoho navštívit a povzbudit či mu finančně požehnat. Je nějaká odměna, kterou vyhlížíme? Někaké to poklepání na rameno: „Vy jste tak skvělý člověk!“ Milovaní, miluji vás a vím, že mě máte všichni rádi. Ale prosím, dovolte, abych vám něco řekl.

Spousta lidí se diví. Proč ten bratr Campbell někdy přijede, až když shromáždění začne? Sedává vzadu. Nikdy není v přední řadě. Když doslouží, hledáme ho, ale marně, je dávno pryč.

Víte, částečně je to proto, že nechci, aby pak za mnou chodili lidé a říkali: „Víš, co se týče toho slova, co jsi kázal, ne úplně mu rozumím, a s tímhle, s tím nesouhlasím.“ Je tam ale i něco jiného. Bůh prostě nechce, abych byl v záři reflektorů. Vážím si vaší lásky. Toužím po ní a myslím si, že bychom si měli vážit jeden druhého. Nejen určitých služebností, jeden druhého bychom si měli vážit. Milujme jedni druhé. Když Bůh řekl: „... jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého“ (Jan 13:34), neříká tím: „milujte proroky, apoštoly, evangelisty, učitele a pastýře,“ ale „milujte jedni druhé“.

Láska má být oboustranná – já mám milovat vás. Přinášet vám slovo, protože vás miluji. Mám touhu vidět, jak rostete. Chci, abyste zvítězili. Chci to sám také zvládnout. Chci to zvládnout společně s vámi. Nejde mi o to být povýšen, chci být povýšen společně s vámi, sedět

společně s vámi na vyvýšených místech. Je to jeden z důvodů mého snažení. Je ještě jeden důvod, někdy vám o něm povím, ale nyní ne.

Pak se stávám způsobným. *„I budu vyučovati přestupníky cestám tvým, aby hříšníci k tobě se obraceli.“* (Ž 51:15)

Pokání je zbožný zármutek. Milování, pokání je vydání. „Vydání, bratře Campbelle?“ Je to vydání naší vůle, vydání našich srdcí. Vyznááme: „Bože, tady to máš. Tady je má vůle. Zde je mé srdce. Přináším jej před Tvou tvář. Bože, otevři jej, prosím, prozkoumej ho a vykořeň jakékoliv zlo a převrácenost či cokoliv, co není z Tebe.“

Ke konci druhé světové války – někteří z vás si to pravděpodobně nepamatují, narodili jste se až poté, někteří však ano – když mělo dojít ke konečné kapitulaci, vše bylo připraveno na válečné lodi Missouri. Domnívám se, že celou ceremonii měl uvádět generál MacArthur, který byl zodpovědný i za podpis dokumentu. Mnozí přistupovali a podepisovali dokument po boku MacArthura. Nakonec přišel čas, aby přistoupil japonský admirál a připojil svůj podpis. Podepsal kapitulací listiny a natáhl ruku k Mac Arthurovi, který právě také podepsal. MacArthur měl ale ruce složené na prsou a nenatáhl se k němu. Místo toho řekl admirálovi: „Váš meč, pane.“ Jinými slovy: „Dejte mi svůj meč.“ Většina japonských důstojníků samozřejmě nosila meč. Pomalu vytáhl meč a dal mu jej. Pak mu MacArthur potřásl pravicí.

Co to mělo znamenat? Značilo to, že vám dávám věc, kterou bych jednoho dne zase mohl použít proti vám. I když jsem vše podepsal a potřásl vám rukou, stále jsem si ještě ponechal svůj meč, což značí, že se jednou obrátím proti vám a pomstím se. Mnohokrát se v srdci muže usídí pomsta. MacArthur však řekl: „Ne, podepsali jsme to, dejte mi svůj meč.“

Bylo to samozřejmě i znamením kapitulace ve dnech Davida, v biblických dobách. Když zajali nepřítele, ten vždy vydal i svůj meč. Znamenalo to: už se nevrátím a nepoužiji jej zase proti tobě.

Kéž nás Pán dovede na místo takového vydání, kde vyznáme: „Bože, tady je mé srdce. Vzdávám se.“ Napadá mě starý hymnus: „Vše Ti vydávám, vše Ti vydávám. Požehnaný Spasiteli, vše Ti vydávám.“

Dejte Bohu celé srdce. Musíme Mu dát srdce celé, bez výhrad. Nesmíme si nic ponechat.

Dříve než skončím, chtěl bych se vás na něco zeptat. Týká se to vážnosti a důležitosti pokání a dávání věcí do pořádku s Bohem i bratrem a sestrou. Dovolíte, abych vám položil otázku?

Předpokládejme, že jste Boha slyšeli říct: „Chci, aby sis uvědomil, že tvůj život visí na vlásku. Visí na vlásku nad pekelnou propastí. Podívej se dolů, ať si uvědomíš, že tě mohu pustit, a v mžiku získáš odplatu hříšníků. Ale než tě pustím, chci se tě zeptat, jestli bys se mnou nechtěl mluvit. Je něco, co bys mi chtěl říct?“

Je to otázka, kterou bych položil sám sobě, milovaní, i vám. Co byste řekli Bohu, který drží váš život na vlásku? Možná jsme selhali znova a znova. Možná máme neodpuštění, a mimochodem, je to hřích našich srdcí, tudíž nějak nedokážeme odpustit bratřím a sestrám jejich přestoupení a zapomenout. Bůh nás nyní drží nad pekelnou propastí.

Co Mu odpovíme?

Bude naše odpověď: „To není fér.“ – „Zasloužím si nebe.“ – „Nemůžeš mě jen tak poslat do pekla.“ – „Udělal jsem spoustu dobrých věcí.“ – „Celé roky jsem ti sloužil.“ – „Kázal jsem hříšníkům.“ – „Modlil jsem se za nemocné.“

Nebo bys řekl: „Pane, než mě pustíš, chci Ti říct, jak moc Tě mám rád a jak jsem vděčný, žes mně držel od spravedlivého soudu po všechny ty roky.“ – „Byl jsi trpělivý, dlouhoshovívající a milující.“ – „Je mi líto, že jsem nereagoval dříve. I když mě pustíš do pekla, stále Tě budu milovat. Ty jediný jsi Bůh. Jsi hoden vší mé chvály a uctívání.“

Je to velmi těžká věc říkat takové věci, ale, víte, život je vážná věc. Smrt je skutečná. Hřích je vážný. Ještě vážnější je nečinit pokání z hříchu. Pravděpodobně budeme stát před Otcem v den, kdy zemřeme. Co Mu odpovíme?

„Měl jsem odpustit, ale neudělal jsem to.“

Nebylo by hrozné, kdyby se Bůh obrátil a řekl: „Když nemůžeš odpustit tomuhle jeho přestoupení spáchaná proti tobě, jak bych ti mohl odpustit já přestoupení spáchaná proti mně?“

Amen.